

سازبر مشین نگاہ

مجیب آسانی

بلوچی اکیڈمی
عدالت روڈ کونٹ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ گت نہ کنت۔

سازبز مشیں نگاہ
(شاعری)

مجیب آسکانی
2021

ISBN # 978-969-680-125-2

نہاد: =/100 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کتگ۔

نامء

حد امرزى واجه احمد على آذاتء كه
علم ءزانتى يك زرء ات۔

لڑ

<u>تا کہ ایم</u>	<u>سر گال</u>
1	1- مجیب گار نہ بیت۔ سنگت رفیق
8	2- دید گال موسے در آؤرتیں
9	3- پر شنگیں چمانی تاہیرے برے
10	4- زمانگے اے جبر کہ سر بیت
11	5- سنگہانی زیرے تار سسنگاں
12	6- آزمانے بالادے ماہے روژنائی کئیت
13	7- زندگی ہر قصہ ہے بیت مطبے
14	8- مناں یاد کا نینت
16	9- عشق ہے کسبہ ہما منتگیں داستان

- 17-10۔ انکراں گوں مان داشتگ آسے ۽ پتا تگ جان
- 18-11۔ جنگل ۽ شاتل ۽ گدو ہے بیت
- 19-12۔ زندگی آسے زمانگ اشکرے
- 20-13۔ اشکر تزانگ یات ۽ زہیر
- 21-14۔ دید گاں و ابانی بانور ۽ سنجین
- 22-15۔ واہگ ۽ موتکاں ۽ پریاتاں برو
- 23-16۔ بیامنی بانڑی ماہلی ہمبلو
- 24-17۔ چتوریں اے زمانگے
- 27-18۔ تزانگاں عشق ۽ کپات ۽ نوک رنگیں مچکدگ
- 28-19۔ آس جنگل ۽ کپتگ
- 29-20۔ حد امر زینیں واجہ ۽ نام ۽
- 30-21۔ زندمان ۽ نوبتاں ارواہ چنگ
- 31-22۔ گوشتگیں بوتگیں گپ دو معنادیاں
- 32-23۔ لبز لبز تزانگی انت
- 33-24۔ وہد ۽ بانزل پرر تگہ آپ ۽ آس ۽ معنایک
- 35-25۔ لبز بیت سوگند زبان چکاس بیت
- 36-26۔ دید گاں زرے کپتہ
- 37-27۔ در ۽ درواز گاں گواتے کنت ہلوت
- 38-28۔ شاتلے جنگل ۽ نگہبان انت

- 39- لبز اں مہلب قلم نبشتہ کنت
- 40- آسیں پاہار موجیں طلب ایو کی
- 41- آزمان ء بالاد ء ماہ ء روژناہی کیت
- 42- آشتگ پد انیتکہ
- 43- شعر ء و شبوزیرانی ساہ باں
- 45- من کہ آزمان ء چتے شانک دیاں
- 46- مجید عازر ء نام ء
- 47- جُمار تتران ء شراب رنگیں بیگاہ ناں تہنا من ء تو
- 48- نگاہانی طلب و اب جاہے ء بُرت
- 49- میتگے جنگلے پناہ گاہے
- 50- زر ء وانیت د لے سائیت
- 51- کماہما گوہریں لبز اں
- 52- شعر بوہ چنگ تاکاں
- 53- آگہیں چماں کتابے مان بیت
- 54- ناز بو نازانی آتار ء شتگ
- 55- زندگی ء راہ ء پنداں دردمان
- 56- جاگہ جاگہے ء لبز اڑاں
- 57- تولیب داشتگ دل منی
- 59- مہ بات اے وڑا مجیب

- 60-48۔ داں پُختِ ءِ تو خمار بے
- 63-49۔ تئی مہرِ ءِ موسمِ دورنگِ ءِ
- 64-50۔ دردِ دوستِ ءِ جہانِ ءِ سرکشیت
- 65-51۔ مہیرانی زبان کئے زاننگ
- 66-52۔ واہگانی چاگردِ ءِ عہدے ءِ کناں چٹاں
- 67-53۔ گُبارے موسمِ ءِ بازارِ ءِ چستیں
- 68-54۔ جی منی جانِ ءِ من
- 70-55۔ زمانگِ ءِ اے جبر کہ سر بیت
- 71-56۔ حیلانی شُبینِ ءِ چہرِ ءِ منزل
- 72-57۔ زندگی سپرے
- 73-58۔ تزانگِ ءِ کشمیں کہ مہرِ ءِ منزلیں
- 74-59۔ زندگی ءِ چاگرد
- 77-60۔ جبر کن اودلِ ءِ دنیا
- 80-61۔ لبز لبزِ ءِ سر اباد شاہیں غزل
- 81-62۔ ساز بزمِ مشیں نگاہِ جی کسانِ ءِ مزین
- 82-63۔ آسِ ءِ گواتِ ءِ رازے چیریں
- 83-64۔ پچِ انتِ تگر دوپا ءِ شنگزِ ءِ آکوٹِ انت
- 84-65۔ پرانتِ چنچو زاناں سینگِ ءِ درد
- 85-66۔ عشقِ ابدمانِ قصہ ساز

- 86- جنگل ء ایربراں زرء واناں
- 87- شکست انت عہد شپ کپتہ
- 88- دید گانی دریا ء چول گام جنان بیتگ
- 89- کُتہ صُحب ء موسم ء ہلوتے گوں شراب دزنزیں نِگا ہے ء
- 90- سنگت سنگت ہمراہ ہمراہ پیدا کیں
- 91- کجائیں دنیا کجا من ء تو،
- 92- ترا نگے چٹاں دل ء سو گات کنت
- 93- زہیرے یاتے ترا نگے ء جیرٹ ء

مجیب گار نہ بیت

مجیب آسکائی ۽ شعری سنج دیم پہ ردوم ۽ انت۔ ساز بڑ مشیں نگاہ اے
گپ ۽ شاہدی ۽ دنت۔ مجیب ۽ اے کتاب ۽ دراج ۽ لکین سنگانی شعرمان انت
کہ چر آئی ۽ پدر بیت کہ شعری سنگ ۽ واگ آئی دست ۽ انت ۽ آ اے پڑ ۽
شریں شہسوارے چو کہ۔

کجائیں دنیا کجا من ۽ تو اے گپ ۽ قرن ۽ صدی شگوستاں
من دور دنیا ۽ دنزیں کشک ۽ گنوکی ۽ گوں دے من گوستاں
یا کہ

رچیت آرس ۽ قطرہے ترا چہ بے حیاں باں، مہ بات اے وڑا مجیب
من شپ زدگ باں گار باں تئی درداں گوں زوال باں، مہ بات اے وڑا مجیب
دومی دست ۽ آ حیاں ۽ لک گرمی ۽ ہم سر پد انت۔

دِیدِ گان	زِ رے	کِ پتہ
آ	دِ گہ	کِ پتہ
پاداں	تو کِ لے	بِ سِ تِ گ
بِلّ	سِ فِ ر	کِ پتہ
یا کہ		

شعر بوہ چنگ تاکاں
 لبز لبز گویا کاں
 درد ایر چنت جان ء
 غم بہشتی تریا کاں

من اے گپ ء اے حاترا جناں کہ مجیب ء شاعری ء ردوم ء ہنڈال
 جنگ ء ذکت مان انت پر چکہ مجیب گپ ء جنگ ء ہنر ء زانت ء ہمے ہنر شاعری
 انت پر چکہ آسر پد انت کہ جبر چوں نوک کنگ بیت ؟

کیپ چٹاناں سُرگے مالیت
 لُنٹاں بچکند گانی جو ہے بیت

یا

درد ء غم شاعری مجیب چنکاں

قصہاں دپترے در آؤرتیں

یا

مناں شے ء کنت شاہیم ء

وتارا ہانلے سائیت

کپوتے مٹتے ۽ پروشنگ
 زہیری زیملے سائیت

زمانگ ۽ اے حبر کہ سر بیت
 رچیت ارے او جیگ تر بیت

یا

حیالانی شُبین ۽ چہر ۽ منزل
 تھا یک ۽ جتہاں سُرگ ۽ گل

شاعری حدائی دادے بلے اے داد ہم بید ۽ جہد ۽ جفانہ انت ۽ چون اے
 اوں گشتنے کہ ہرچی کہ حد انت ۽ بنی آدم آئی ۽ دا تگیں نعمت ۽ کار مرز مہ کنت
 گڑا پدا پچے گپت۔ چرے گپ ۽ در ابیت کہ داں کارے یا ہنرے ۽ گر ۽ دارے
 مہ کنئے، آ جلوہ ناک ۽ در پشناک نہ بیت، ہنچو شاعری انت اگاں حد اشاعری
 دادے بہ دنت اوں دانکہ، ہئیل کاری ۽ کارے مہ بیت گڑ اشاعری شاعری ۽
 نہ بیت، چو کہ سید ہاشمی، احمد زہیر، شاعری ۽ گوشتگ ات ۽ 1980ء دہک ۽ مجیب
 ۽ جندے ہلک ۽ شاعر ڈاکٹر برکت ۽ شاعری ۽ سرا گوشتگ بوتگ ات۔

اے بابت ۽ اے گوشتگ گران انت کہ کجام شاعری چنچو دیروئی
 کنت، بلے اے ارزانیں گپے بیت کہ ہر کس وتی دست ۽ مہ کشیت ۽ نوکیں
 نوبتانی رپک ۽ ہنراں بہ زانت گڑ اشاعری ہم چوشیں چیزے نہ انت کہ پشت بہ

جنت۔ مجیب آسکائی اے اولی کتاب انت ء آئی ء بنداتی شعر انت۔ اے کتاب ء شاعری اے وڑا گوشگ بوت نہ کنت کہ مردم ء بہ سٹین ات ء حیران بہ کنت بلے چوشیں شاعری ء ہم نہ انت کہ پشت جنگ بہ بیت۔ مجیب ء اے کتاب ء دیر انت کہ پہ چھاپ ء جریدگ بوتگ، اے آئی ء بنداتی شعر انت آئی ء نو نیں شاعری ء سفر ء باز دیمروئی ہم کتگ، بلے اے شعرانی وانگ ء مردم زانت کہ ہے وڑا کہ مجیب ء کرا مضمون آفرینی باز انت۔ آئی ء شاعری (چو ہنتیں مزن نامیں شاعر اں ہم) ایوک ء چندیں بنگپاں گوں بندوک نہ انت شد ء تن بہ بیت یا مہسر ء ملگور، بلوچ ء مر چگیس جاو رہ بنت یازیک ء آکبت ء،

ربیدگ بہ بیت ابرم اے دراہ پرانی ء نو کیں بنگپ نہ انت چو کہے
 جنگل ء اگاں مُرگی کُو کُو ء بئیت بزمشے
 میتگ ء بنی آدم ساہ کشتیت چو حیوان
 یا بلوچستان ء نو کیں سیاسی جاورانی پد رانی بہ بیت،

انچیں دورے ء مارا پتات ء مجیب
 تروتابی ء گردگ نہ باں کور ء کوه

مجیب شاعری ء دگہ جوانی ایش انت کہ مجیب ء وتاراچہ نو کیں بے
 سریں ”استعارہ سازاں“ رکینتگ اگاں کہ آاے ہنر ء زانت بلے چو استادانی
 وڑاپہ زور بے معنائیں استعارہ سازی پدانہ کپتگ۔ اگاں کہ ابرمی رنگ ء آئی ء
 شاعری ء اے است ء موجود انت۔ ہے چیز آئی ء شاعری ء وانا ک کنت۔

چپلیں مرگے ء نیت برمشے
 جنگل ء شاتلے درآور تیں

سنج ء زین انت شتنگ کیا ء
 میتگ ء ٹیٹلیں سدوہے بیت

اگاں چپلیں مرگ، برمش، جنگل ء شاتلے ”مناسبت“ چارگ ء
 مارگ بہ بیت گڑازانگ بیت کہ مجیب ”چہر“ ء چہر دیگ زانت، بلے اے ”چہر
 ساچی“ پہ زور ء وانوک ء بے معنائیں حیرانی درچک ء بر نہ انت پرچکہ مجیب
 زانت کہ زند ء ہیچ درچکے بے بور ء بر نہ کنت۔

ہے وڑا کہ مجیب ء سیاسی سنج انت ہے وڑا آئی ء چاگردی ء ر بیدگی سنج

انت چوکے

دیدگاں وابانی سوگندے پر انت
 بلی ء قصہ نہ گوشتگ انشی

ما وتی عہد ء مریدیں مردیں
 پہ زبان ء مئے مجیب دشتار رواں

اے شاعری چارگ بہ بیت گڑازنگ بیت کہ مجیب ء کرا یک شریں

شاعرے ء بودشت ہست انت ے

دَر نہ گیشاں تئی مولماں انچشاں
چو گشانے اڑیت کپتلیں کُنڈگاں

شاعری لبزانی سنگارگ نہ انت
داں نہ بیت پکرے خیال ء مرکب ء

ہنچو کہ مجیب ء دستونک انت، ہمے وڑا آئی ء سلہیں دستونک ء لچہ

انت کتاب ء گیشتر آرات لچہ انت آئی ء سلہیں لچہ ء اے بنداں بچارات ء

ترانگانی شہجو ء نیاریت دل ء

آکسے عشق ء زر ء کہ مان دنت

یا کہ

گوشنگیں بوتلیں گپ دو معنا دیاں

راست ء دروگاں حراب کار بازیں کتگ

ہے وڑا آئی ۽ لپہ انت کہ دراہ آرات لپہ ۽ دزو شم ۽ انت آئی ۽ لچہانی
 بنگپ ۽ روانی گوں بلوچی کلاسیک شاعری ۽ ہم دپ انت کہ آہانی تہانو کیں
 آرات لپہ ۽ آترندی (Punching point) مان نیست کہ وانوک ۽
 ژامبلینت بہ کنت۔ بلہ پداہم آئی ۽ لہتیں لپہ وانگ کرزانت۔ اے کتاب ۽
 آئی ۽ آرات لپہ ۽ ہوار مسمط لپہ ہم ہوار انت، چوکہ

دل ۽ کپیت تزانگے

کہ پاد کئیت دیوانگے

نہ گنداں زانت ۽ زانگے

چتوریں اے زمانگے،

بلہ ازم گوں وتی بندوکی ۽ یکشلی ۽ پلگارگ بیت، اگاں مجیب ۽ وت ۽

گوں ازم ۽ بست گت، گڑا مجیب گار نہ بیت۔

سنگت رفیق

22-02-2020

O

دیدگاں موسے در آؤرتیں
 ترانگے، بیگے در آؤرتیں
 ماہ جوہان کتیں بہار گاہ ء
 ہورے ء جمبرے در آؤرتیں
 گوستگیں نوبتے پدا بیارتیں
 سنگتاں زیمے در آؤرتیں
 چیلپیں مرگے ء نیت برمشے
 جنگل ء شاتلے در آؤرتیں
 تو بیا تکینے منزل ء سپرے
 ساہگے، آپرے در آؤرتیں
 تو سکا لکینتیں مہپری چاڑے
 جیگی ء وشبوے در آؤرتیں
 درد ء غم شاعری مجیب چنکاں
 قصہاں دپترے در آؤرتیں

O

پرشتگیں چمانی تاہیر ء برے
تو دل ء موم ہتی ء چو روک بے

در برگ تئی ہر کسی واک ء دریں
تو ہما بندیں کتاب ء قصہ ئے

تو ذری نوداں گوں ہمراہی بکن
درمیا چو بیگہ ء گرم ء کیئے

من مجیب ستنکہ و تا چہ پرشتگاں
بیا منی زند ء دگہ رنگے بدے

O

زمانگ ء اے جبر کہ سر بیت
رچیت ار سے او جیگ تر بیت

مے مہر ء دوستی نہ انت لبے
نوں گوں تو مشکل پدا دوبر بیت

ترارا ہارے گورا نیں پل ء
منی نصیب آس بیت ء چر بیت

ہمیش انت زند ء مجیب قصہ
کشار مہر ء مے بے ثمر بیت

O

سنگہانی زیر ء تار سسنگاں
تئی گلابیں لٹاں کنگ بتنگتاں

انچو لاچاراں تئی من دوری ء
زندگاں نئیکہ گشے من مرتگاں

چو مرتچ حانی وتی مرورداں
چاکر ء اگبال شے ء زرتگاں

نوں ہمائیں پہ وتا نیاہاں مجیب
تئی غم ء آس ء تہا من کپتگاں

سہمیں دستونک

آزمان ءِ بالاد ءِ ماہ ءِ روژنائی کئیت
ما زمین ءِ ہمساہگ کور ءِ کرئیں آتراپے

اے ندارگ ءِ زید ءِ دوریں ترانگے برتگ
وائے قسمت ءِ تالغ آنہ انت ادا مرچاں

اے چنال گوات ءِ گوں شیک وارت چو شیکو ءِ
نشنگیں من ءِ شاری پل چنگ خیالانی

ہوری ءِ دگہ گپے ایوکی ءِ انگر گوں
کس مبات منی پیم ءِ چو مجیب بے ہمراہ

O

زندگی ہر قصہ ء بیتِ مطلبے
ہر کسی کشکے وتی ء رہسے

ساہگ ء واہنداں ساہگ دزجتگ
تو وتی برمشاں بدارے منے

ہوُ منی لبزراں اڑینتگ قصہ
ہوُ منی گنگی ء چیریں اہلوتے

راہی ء اولاک راہ ء مٹنگ
جیراتگ پندانی سوباں ساعتے

ہر کس ء دستے دپ انت پہ ترا
تئی مجیب مہرے چے پیمیں قدرتے

لچہ

”مناں یاد کا یَنت“

ہما ہورے تو پان

صبا ہانی سا چان

نہنگے آنوکا پ

تلائی سبزی

”ہلینی، گروچک“

”ڈنڈاری، مڑاتی“

”بیگم جنگی، پللیں

ہما دازے کونر

گنر پنیسی و شیں

”تیگ آب“ گلیں سکت

”گلی“ گلیں کب

چگر دء آ ایشرک
 آپیملو ء شمشک
 ”کلیر“ ء آ ”پر پُئک“
 گلین کوہ بُرزیں
 مزاریں آ آ لکو
 ء گو اتگ بہشتی
 نہ باں در گمان ء
 نہ گیشاں دمانے
 سُنتاں دور ء نوبت
 پد ابریاہاں قسمت
 مناں یاد کائنت
 مناں یاد کائنت

O

عشق ۽ کسبہ ہما منتگئیں داستان
کہ بلوچانی قول ۽ بلوچ ۽ زبان

انچو حانی مُرید ۽ غماں سُننگ ات
انچو گوں من بہ بُو محرمیں مہروان

در نہ گیشاں تئی مولماں انچشاں
چو گشانے اڑیت کپتگئیں کُننگاں

مرگ زوراکی ئے پہ بنی آدم ۽
زند پلے گوشتے واہگ ۽ کہسراں

عشق ہمائیں مجیب چہ سر ۽ پر گوزی
کہ قرار ۽ بہ بارت یک بر ۽ ناگہاں

O

انگراں گوں مان داشتگ آسے ۽ پتاگک جان
 یگیں قبر ۽ بچنداں عاشقیں اے دو انسان

تئی جدائی ۽ ٹپاں کینسر ۽ چو شنگان انت
 تاجگاں دل ۽ غم مئے دارو ۽ نہ باں درمان

زندگی شرپ ناکیں گواتے ۽ چو شینگان انت
 ملکوت ۽ دل لوٹیت ہر کجا پکاریں جان

جنگل ۽ اگاں مرگی گوگو ۽ بیت بزمشے
 میتگ ۽ بنی آدم ساہ کشتیت چو حیوان

O

جنگل ء شائتل ء گدوہے بیت
 مہراں سر رتچ ہمبلوہے بیت

رحت ء ریل انت شننگ کیاہ ء
 میتگ ء نیلیں سدوہے بیت

نگرہیں زر گوں بیگہ ء گوات ء
 لڈان لڈان ء وٹیں بوہے بیت

کیپ چماناں سرگے مالیت
 لڈاناں بچکندگانی جوہے بیت

مے مجیب طالع ء لکیر ء تہا
 شیر گپتار وش روہے بیت

سہمیں دستونک

زندگی آسے زمانگِ اِشکرے
مانداریت واہگانی گڈک ء

ترانگانی شہجو ء نیاریت دل ء
آکسے عشق ء زِر ء کہ مان دنت

سر سدگہ بات ہما دریا دلاں
درد ء اوپار ء مدام تنگان باں

شاعری لبزانی سنگارگ نہ انت
داں نہ بیت پکرے خیال ء مرکب ء

دیدگاں وابانی سوگندے پر انت
بلی ء قصہ نہ گوشتگِ اِنِشی

ما وتی عہد ء مُریدیں مردیں
پہ زبان ء مئے مجیب دِشتار رواں

O

اشکر تزانگ یات ء زہیر

گیش ملاراں بھنگ ء ہیر

وشیں ندارگ ہور شنزریں

مرچی شراباں چاڑے زیر

کوہ پنیر ء شیلانچ ایں

وشیں مدر گوں تڑپشیں شیر

دوستاں منارا ڈل دیم ء

سولیں چگرد ء منجیس کہیر

پہ تو مجیب من ہج نیشتنگ

شاہ ء بزرگ ء زیارت پیر

O

دِیدگاں و ابانی بانور ء سَجین
دل تئی لوٹیت گُرا ٹپے گُدین

آزمان هوراں مروچاں گلہ انت
گلزمین تاہاپ ء حشک ء کلریں

ظاہر ء انسان پچارگ نہ بیت
ہر کسی مارشت چیر ء اندریں

ہو دُچار کیتے مجیب ء راہے ء
کندگے لُنٹاں بیار چمے سُرین

O

واہگ ء موتکاں ء پریاتاں بُرو
 یلّ منارا تو منی پریاتاں بُرو

در بہ کپ بالاد ء اجکیں موسم ء
 ساوڑی نوداں ء سرگواتاں بُرو

دیدگاں کردانی راہے ء بہ گج
 دل جمیں وابانی باندااتاں بُرو

شادہیں زپتیں زہیر ء تزانگاں
 نگرہیں مہرانی زیر گواتاں بُرو

کودکی بزمشے کہ چاڑے اہوتی
 جی جوانی ء کراماتاں بُرو

آہنیں لبزانی دیوار ء مجیب
 سر کپاں شعرانی صلواتاں بُرو

O

بیا منی بانڑی ماہلی ہمبلو
شائتے کونجے ء نالیتگ کورجو

سبزگے نیوگے ناں بزیں جنکے
کاپرے نہ گدان نہ کپوتی گدو

آنچو ڈکالے ء ہلک مان پوشیتگ
شت آ بزیں چنال ء شریش ء آ بوہ

نیست ناں کبئی ، ورگی ، دتئی
رپتاں گوازی شپانی آ کوکار ء کوو

آنچیں دورے ء مارا پتات ء مجیب
تروتاب ء گردگ نہ باں کور ء کو

چتوریں اے زمانگے

دلء کپیت تزانگے
 کہ پاد کنیت دیوانگے
 نہ گنداں زانت ء زانگے
 چتوریں اے زمانگے

شُستاں آسال ء ماہ ہما
 آزند ء تنچکیں راہ ہما
 نیاں اے موسم پیسری
 نیاں اے گوات ہوا ہما

ہمانیاں اے دژ چک ء دار
 ناں قدحانی آخمار
 ناں چاڑگوں موسم ء
 نہ بیت مردمے ملار

آدوست ءِ سَنگت آنیاں

آمہر ءِ مَجت آنیاں

ہمک گپ ءِ مَرگ گون

آلیب ءِ کُت آنیاں

شُنتاں آتاس ءِ شپ گروک

ہمک پہ دُو میگ ءِ ہدوک

زران ءِ دل پہ بیگھے

آشیریں بُولیاں گو شوک

نُوں ضد ءِ دُر چک ءِ شاہ جتہ

اے شہر ءِ دُزال راہ جتہ

شُنگ نُوں ملک مردمی

مجبِ غمے دل ءِ جتہ

O

دیدگاں موسے در آؤرتیں
 تزانگے بیگھے در آؤرتیں
 ماہ جُوہان کُتیں بہار گاہ ء
 ہوئے ء جمبرے در آؤرتیں
 تو سکا لکنتے مہیری چاڑے
 جیگی ء وشبوے در آؤرتیں
 درد ء تَن آہیں ملپد ء زیداں
 کچ کور ء سرے در آؤرتیں
 تو بیا تکلین ء منزل ء سفر ء
 ساہگے آپرے در آؤرتیں
 گو سنگیں نوبتے پدا بیارتیں
 سنگتاں زیمے در آؤرتیں
 درد ء غم شاعری مجیب چنکاں
 قصہاں دپترے در آؤرتیں

O

تزانگاں عشق ۽ کپات ۽ نوک رنگیں مچکدگ
مرچیک ۽ باندات ۽ پکر ۽ گار چہ وت شپ زدگ

تو و انسان ۽ وتارا وت کتگ چو شد ہلاک
ہر گور ۽ کُنڈ ۽ شہاز ۽ روزیک ۽ بالیں مدگ

یاد باں شہجو ہما کہ کاڑ رُمباں رُمب اتاں
یاد باں ہوڑ شنزین بیگاہ چارگ ۽ تی سرگرگ

مئے دل ۽ پرشتہ گدان ۽ ساہگے ناں حاجتہ
تی مجیب چونیں جہانے دم نہ بارت پہ زنزرگ

O

آس جنگل ء کپتگ
 مردے دل ء کپتگ
 عاقبت وروکیں دزچک
 اوست آسرا کپتگ
 بانزیک ء مہ جن گپ ء
 لیب یکبرا کپتگ
 ایوکی گنوکی ء
 ہوری ء سزا کپتگ
 اندر ء حبر چیراں
 راز ظاہر ء کپتگ
 نندگ ء نہ ساچیت ڈیہہ
 مرگ ہر گورا کپتگ
 عہدے ء مجیب دزگر
 قضمے سرا کپتگ

حد امر زینیں واجہء نامء

آس چاگرد ء بہ گند ء لگیتگ
چو منا زند ء مہ زند ء لگیتگ

واجهء مفتی کماشیں سر شت انت
نوں ستر اوشت ء کہ نند ء لگیتگ

تو روئے دارے کہ جلے یک حساب
پاد کائے یا کہ ژند ء لگیتگ

آ مجیب منزل پہ منزل راہ سپر
چہ ترا پیسر تو رند ء لگیتگ

O

زندمان ۽ نوبتاں آرواہ چنگ
من وتی ۽ تو وتی ہمراہ چنگ

سار تکیں کوش ۽ سباہ ۽ کنڈیگ
مے حیالاں دیگریں بیگاہ چنگ

کوٹھ ۽ برپانی موسم وش بیت
گوادر ۽ حشکیں دل ۽ دریا چنگ

تو گوٹھے مارا نہ سگیت کس ادا
ما گوٹھیں ما پھ وتا دوزواہ چنگ

مے مجیب منزل نگاہاں پد انت
ما مجیب اوستانی کشک ۽ راہ چنگ

O

گوشتگیں بو تگیں گپّ دو معنا دیاں
 راست ۽ دروگاں حراب کار بازیں کتگ
 چو ردی ہر کسی دست ۽ پیداک بیت
 مرد ہما انت گنہگاری ۽ چیر مہ دنت
 زند تاوان بیت ہر کس ۽ گوں کپ ۽
 یکے ۽ بس بہ دار دیدگانی سرا
 چونہا دُوری ۽ مہر وڈیت دل ۽
 نزّیکی نزّیکی دوستی ۽ کم کنت
 با ادب با نصیب عہدیاں گوشتگ ات
 کرد کنت پدرا ہر بنی آدم ۽
 ما مجیب سُتگیں پڑشتگیں مرد میں
 مئے کتاب ہر کسی گوما وانگ نہ بیت

O

لبز لبز ترا بھگی انت
 راہ ء بند چارگی انت
 جی پہ موسمی ہوراں
 دڑچک ء دار بہارگی انت
 مئے دگ بلوچستان
 سنیل ء پہ ندرگی انت
 کلبر ء شکار جاہاں
 نان مئے پرائیگی انت
 جُنزگی انت ہر کشک ء
 بس روگ ندرگی انت
 کئے درآمد ء پیمیں
 کئے وتیگ چارگی انت
 گپ بہ بیت لبزانک ء
 نام مجیب ء آرگی انت

O

وہد ء بانزل پڑ رتکہ آپ ء آس ء معنا یک
زند ء گرانیں چکاس ء سرگوز ساہ ء جان ء یک

کوہ ء حشکاں دژ چک ء دار لُنٹاں بستگ ہوشامے
میتگ گژن ء مرگ ء راکُشتگ چُنڈے نام ء یک

آنچو چاگرد کور دیم انت زانت ء زانگ گواہ نہ کنت
یکیں چم ء چارگ باں جاہل دُز ء دانا یک

ماکہ حوناں شہمیگ انت مارا جند ء بزاتاں جت
تو کہ تپاک ء شادان ء لوٹ ء منگہ ء شان ء یک

جنگل سُتکہ بزمشے نیست مُرگاں لُدّ ء بار بستگ
 مُشکل بیاہاں موسم آ غلہ ء بزنج ء دان ء یک

بیت گُشنده یا شاعر زر ء جنگ ء چوپ انت بس
 زوریت کریم ء شاد ء کئے زوریت وپا گُلجان ء یک

بس ہمیش انت پشکپتنگ تو نوں بیا کہ من آتکاں
 گیش نہ بیت نوں مارا ودار پما مجیب ء معنا یک

O

لبز بیت سوگند زبان چکاس بیت
 ہو وفا ۽ نہاد آپ ۽ تاس بیت

زانگ ۽ لبز اں بہ چن مُر وار دے
 نابزانتی ۽ دیاراں آس بیت

آ منی حوناں گلے کنت دپ ۽
 آ منی مادر شناسیں بزاس بیت

سر بہ کپ نیادانی کوہ ۽ بُرز تریں
 شاعری مئے ترڈگاں چہ تراس بیت

مئے مجیب مہرانی محکم بات کلات
 تئی اگاں قول ۽ قراراں کیاس بیت

O

دیدگاں زرے کپتہ
 آ دگہ سرے کپتہ
 پاداں توکلے بستگ
 بلّ سفر گورے کپتہ
 آزمان گلگ دار انت
 ہوراں جمبرے کپتہ
 دل نہ بیت نا اُمیت
 نادراں درے کپتہ
 جنگلاں جتگ موتکے
 ہلکاں ناشرے کپتہ
 صبر ۽ دست شیر تاماں
 قصبہاں سرے کپتہ
 مئے مجیبِ وقی قسمت
 پہ ما دلبرے کپتہ

O

دَر ۽ دروازگاں گواتے کنت ہلوت
کہ گوریچ ۽ وتی بوند کوپگان انت

ہمودا نند ہمودا آس ۽ چہریں
بہ تاپ گرمیں دل ۽ آسانی بزانز ۽

چنہا موسمانی تب بدل بنت
زِمستان ۽ نہ وارنگ آپ ہوری

کپیت حشکاوگیں سردی ۽ جان ۽
بدن تاں تانسراں گرمی ۽ لوٹیت

ہمک صحب ۽ دگہ سردی ۽ گون انت
مجیب ۽ چم کہ روچ ۽ بزانزاں چاراں

O

شانتلے جنگل ۽ نگہبان انت
 برپ بندیت بدن زمستان انت

پہ ترا موسم ۽ دل انت دزنگاں
 پہ ترا مردے زہیران انت

آزمان ماہ ۽ ہور بچکندیت
 گلزمین آرس ۽ خون ۽ ارجان انت

تو جتائے مجیب کرنے بیت
 مارا تئی چارگ ۽ بیا اومان انت

O

لبزائا مهلب قلم نبشته كنت
تزانگے ، دردے غم نبشته كنت

مردمے مردمے ۽ يات ۽ ایں
رہسرے چاریت چم نبشته كنت

تو دگہ سالے انگت ۽ بہ جن ۽
پکراں جیڑیت ۽ غم نبشته كنت

پہ وتی گژن ۽ توسگ ۽ لاپ ۽
دڑوگیں تاہید ہم نبشته كنت

تئی مجیب پیسری نہ انت مردم
شاعری مروچاں کم نبشته كنت

O

آسین پاہار موجیں طلب ایوکی
گوں کپتہ دل ء گوں عجب ایوکی

عہدیاں پُشپداں زانت پُشت گیتنگاں
ہرچی قسمت نصیب با ادب ایوکی

تو منارا کروج ء پدا اڈ بہ کن
بس مہ کن ایسپ ء چو گتہ ایوکی

چو منارا مجیب کس مہ بات اے وڑا
کہ مہ دنت ہچ کس ء پاکیں رب ایوکی

سہمیں دستونک

آزمان ء بالاد ء ماہ ء روژناہی کیت
ما زمین ء ہمساہگ کور ء کرسیں آتراپے

اے ندارگ ء زید ء دُوریں ترانگے بُرتگ
وائے قسمت ء طالع آنہ انت ادا مرچاں

اے چنال گوات ء گوں شیک وارت چو شیکو ء
نشنگیں من ء شازی پل چنگ حیلانی

ہوری ء دگہ گپے ایوکی ء انگر گون
کس مہ بات منی پیم ء چو مجیب بے ہمراہ

O

آ شگ پدا نیتکہ
 لوٹ اِتگ ہما نیتکہ
 مگیتگ دل ء سیر ء
 نام تئی دپا نیتکہ
 مئے تئشے ترا نیکی
 دیم ء ہج وڑا نیتکہ
 گرمی ء بدن سُنکہ
 ساہگے سرا نیتکہ
 ماسگے ما بستگ پال
 حال تئی بے وپا نیتکہ
 دڑچک چو جناں سرشاہ
 ہوڑے کلبرا نیتکہ
 جیرٹیتگ مجیب چنچو
 پرچا مہہ لقا نیتکہ

O

شعر ۽ و شبو زيراني ساه باں
بيت كدى، من تو پدا همراں باں

در كپيں شوهاز ۽ مُرگ ۽ جنگلاں
هر كهور ۽ گز ۽ بُن جنگ جاه باں

سياه ڈلاں كور ۽ كدى آپے تچيت
كوه كدى سبز انت ۽ دزچكاں شاه باں

گزنڱاں په ساعتے سال ۽ حساب
مڱڱاں نمب ۽ پدے دريا باں

اے دریاں ڈیہی مناں چمّ ءِ سریں
سّر اگاں جہل بُوت گڑا رسواہ باں

من اگاں آستاں حدا ءِ منّتِ انت
گوں ترا ہر کس کپیت دل سیاہ باں

تو مناں چنچو ، ستر دُور ءِ رَوے
من پتو گیشتر گنوک ، شیدا باں

نوں پدا مُشکلِ مجیب گندگ بہ بیت
من تئی چماں سُتاں بیگواہ باں

سہمیں دستونک

من کہ آزمان ء چمے شانک دیاں
چاراں استاراں گلزمین ء دل ء

لہتیں واب انت تراناں آگہی
بس وتی جند ء مان گیشان انت

آپہ شہمے چراگاں دست دراج انت
مارا کور دیگی کشکے ء سر کنت

منزلے است ناں دگہ پکرے
بس وتا ڈولدار کن آدینک ء

بس ہمیش انت بہ چار ودار بہ کن
عاقبت چے بیت کس نہ زانت مردم

من مجیب لبز لبز ایر براں
تو بہ گوش ہرچی تئی ء در کیت

مجید عازم نام

لبزراں سازئے حیاں ء سر شائے

دراہیں دنیا ء گپؔ پرماے

ورداں دردانی موسم ء مارے

تو ہما کپتگیں غم ء آئے

جی تئی پکر ء رُستگیں دزچک ء

وارتگئے ء ثن سالی دریاے

آس ء پاہار یک زویریاے

کپتگ دلبند ء موجیں بیگاہے

عشق ء بچکند ء بُرز آزمان ء

گوں حیاں مجیبؔ ہمراہے

O

خمار تتران ء شراب رنگیں بیگاہ ناں تہنا من ء تو
 اے رہسرا میتکاں ناں سنگت ناں ہمراہ ناں تہنا من ء تو
 نہ گواتانی سازے، ناں مہرانی رازے، ہما بے مجازے
 نیاں گپ ء مجلس نیاں رنگ ء زیبا ناں تہنا من ء تو
 تئی سُور ء حالیں، اے دل چو زوالیں، وتا بے حیالیں
 نیاں بے انان ء نیاں سار ء برجہ ناں تہنا من ء تو
 کپاناں پڑوشاناں، من گاماں جناناں، رواناں رواناں
 بہ بیت سیاہ ڈن ء بہ بیت یا کہ دریا ناں تہنا من ء تو
 سُریت لُنٹاں تزانے، نہ مہر ء نشانے، حدا مہربانے
 بچ انت پٹو دائم پکیرانی درگاہ ناں تہنا من ء تو
 تئی چٹانی ناچاں، تئی ملگور ء ساچان، دگہ غم نہ تاچاں
 پٹو بے قراں مجیب ء او ارواہ ناں تہنا من ء تو

O

نگاہانی طلب و اب جاہے ء بُرت
دل ء چہ نژیکیں ہمراہے ء بُرت

ہمودا آ کہ چماں کنت نشانگ
ہمودا جُنزاں جُنزاں راہے ء بُرت

نصیب ء سْتلگیں باوست ء جُست ء
آ دستاں دِراج کناں درگاہے ء بُرت

نہ ات باج ء بروک دنیا ء چماں
غریبے ء مجیب نیک دعاہے ء بُرت

O

میتگے جنگلے پناہ گاہے
 چمّ ء بُرواناں دَرپش دنت ماہے
 شاتل ء ناگاں چناں چینکاں
 شاعری مہلبیں تماشاہے
 اِنِشی زِرِ گوں چوَلے ء
 اِنِشی روہے بہ رَجِ راہے
 ترانگے کوری لبے ء دِرچکے
 آ وتی عشق ء مستیں دریاہے
 مچدگ تَنّ آپی ء کُشتگ
 بانکلینک ء ناں پیملو کاہے
 تو مجیبِ نامے ء حدابند ء
 تئی وتی منزله وتی راہے

O

زِر ءِ وَاٰنِيتِ دِلِ سَاہِیْتِ
اے جَنگِلِ شَاتِلِ سَاہِیْتِ

مَنَا شِئِ ءِ کَنْتِ شَاہِیْمِ ءِ
وَتَارَا ہَا نِلِ سَاہِیْتِ

بہ گَنْدِے دَرْدِ بہ ہَا اِیْرَمُوشِ
عَمَانِی ہُورِ گَلِ سَاہِیْتِ

کِپُوتِے تِئِ ءِ پِزُوشْتِگِ
زِہِیْرِی زِیْمِلِ سَاہِیْتِ

پہ زَانْتِکَارَاں نِہِ زَانْتِکَارِی
دُو گِپِ ءِ جَاہِلِ سَاہِیْتِ

پہ تِہْنَاہِی نِہِ بَیْتِ دَائِمِ
مِجِیْبِ ءِ ہِمْبِلِ سَاہِیْتِ

شاعر

کما ہما گوہریں لبز اں
 دو صد سالیں کہ سفرء انت
 نہ گنداں منزلء جاگہ
 او گُزَنء گپ نہ بیت
 مروچی چارگء واستہ
 تی اُنکاں در اشاعر
 بلوچیء نشان انت تی
 بلوچیء نشان انت تی

000

O

شعر بوہ چنگ تاکاں
 لبز لبز گویاں
 درد ایر چنت جان ء
 غم بہشتی تریاں
 دیدگاں تسلہ بیت
 اشکناں دل ء جاں
 بڈ ء بار دنزاں گوں
 دُور راہے پیداں
 منزله نہ گنداں ڈس
 کپتنگاں وس ء واکاں
 تو مناں مجیب نزار
 نکران بہ چن حاں

O

آگہیں چٹاں کتابے مان بیت
دور سریں راہ ء سفر ارزان بیت

انچو پہ جیڑگ نہ کٹیت اے جہان
ہر کسی کرد ء کمالاں جان بیت

گڑنگی دڑشتیں بو کشتیں واہگے
داد بکشوگاں کجا ایمان بیت

منزل ء شوہازگ ء پندے جتیں
ہر کسی قسمت نصیب ء نان بیت

شاعری میر ء زبیر ء در بہ بارت
ہر کسے قاضی کجا گل جان بیت

تو مجیب بستارے دارے پہ وتا
تئی وڑیں مردم کجا دستان بیت

O

نازبو نازانی آتار ء شنگ

لڈینگ ہلک ء اے بازار ء شنگ

آرس سر کئیل ء دل نیگ ایر کتگ

دوت چہ مہرانی نکار ء شنگ

شنگیتگ زلیپاں ہوائے موسمی

گوات چہ مہناز ء گیوار ء شنگ

پہ زبان داری ء سالے سرجم انت

نوں دل ء آہے چہ اپار ء شنگ

شیشکے بے آپی ء گوں تنگیتگ

تئی مجیب سدھ ء سماہ سار ء شنگ

O

زندگی ۽ راہ ۽ پنڊاں درد مان
جیڑیتنگ من گوں و تا سہت ۽ دمان

اے کجام درد ۽ کہ بوتیں ما جدا
اے کجام آس ۽ کہ سوکے زندمان

تو نہ زانے یا کہ پاڊاں پر دیئے
مرگ لازم کیت زند ۽ رہسراں

اے در آمد وشیانی سنگت انت
آ وتیگاں گون بنت گوں کوپگاں

مئے مجیب حیرانگی ۽ چارگ ۽
گار بیت دز کشتگیں دزچک ۽ نشان

O

جاگہ جاگہ ۽ لبز اڑاں
تب رضا انت تئی من شعر گوشاں

چو مہ بیت تو مناں بہ جیڑے دے
چو مہ بیت تئی نگاہاں من بہ کپاں

انچیں چاگردے ۽ من آس ۽ آں
مُرتگیں نوبتانی ٹپ گداں

اتلگ انچیں تہاری ۽ زند ۽
تئی ودار ۽ چراگ روک نہ باں

کسہاں تامرے ۽ پشت کپیت
دوستی ۽ دو حبر نبشتہ بہ باں

تئی مجیب میتگ ۽ سرے کسٹاں
من اگاں یک برے چداں بہ گوزاں

تولیب داشتگ دل منی

اے روج، ماہِ سالی شت انت
 تی و دارِ موسمِ نہ چارینگ من گرمِ سرد
 توچے گوشتے؟
 من انگہ پہ تو صبر کناں
 دلِ گوں مولماں تی ٹہیناں یک برے پدا
 بچیناں کوشِ بیگہ
 او سمینِ تی نیر کناں
 من پوللاں گواتِ دامن
 شپِ من سار تکیں ساہگ
 او واب نہ باں قرار نہ باں
 تی زہیرِ رہسراں
 توچے گوشتے؟

او چھاں دژنگ کناں تی من آہگ ء سکینے ء
 گنوک ء چوا گول ء
 چکراں زرد ء میتگ ء
 دل ء بہ جزم او گل بدن
 نہ بیت نوں گوں من ہیج وڑا
 تی ودار ء راہاں من داں زندگی بہ ننداں من
 ترا من شر سر پداں
 تی دل نہ انت گوں مناں
 تولیب داشتگ دل منی

مہ بات اے وڑا مجیب

رچیت ارس ۽ قطرہے ترا چہ بے خیال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

من شپ زدگ باں گار باں تئی درداں گوں زوال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

تئی مہر ۽ واجہی مناں چہ بارت غم ۽ ندرگاں داں شپ بہ روت روچ بیت

تئی میتگ ۽ من سرگراں ودار ۽ روچ سال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

من زندگی تئی موسمی تماہ ۽ یاد کشتگاں دل ۽ زہیر ۽ ملپد ۽

بہ گند تئی سینگ ۽ تہا من دڑچک ۽ چو نہال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

تئی پہ واہگ ۽ رواں دگہ جہانے دست جناں زمین چئی زمان ۽

من تباداں گوں ہوار باں من برف باں من شمال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

مئے چم پہ تو راہی آں کدی تو کائے واتر ۽ دو سال ۽ گیش بیت ترا

تئی مید ۽ ٹال تاک کپاں من بلکیں شیر زال باں، مہ بات اے وڑا مجیب

داں پُجنت ء تو خمار بے

داں پُجنت ء تو خمار بے
اونوش ء بھنگ ملا رہے

نہ دارے دیم ء دُور تو
دل ء چہ چماں کور تو
کنے پہ زر ء شور تو
تور وچے الم گار بے
داں پُجنت ء تو خمار بے

تو دژ مناں کہ یار کنتے
اے زند ء بے بہار کنتے
وتا غماں گوں بار کنتے
کجام روچ ء سار بے

داں چُنت ء تو خمار بے
 وتارا تو کہ میر کنتے
 اے راج ء چہ وت دیر کنتے
 تو نو کیں نامے ایر کنتے
 تو دگر ء عقل ء سوار بے
 داں چُنت ء تو خمار بے

نہ مانیت مال ء زردا
 بہ کن تو شتر تریں وپا
 وتیگاں گوں بہ کپ بیا
 تو روچے کیت وار بے
 داں چُنت ء تو خمار بے

سر ء بہ گر کہ نو کنتے تو
 پہ مال ء زردو کنتے تو
 سُچے تو حشکلیں دار بے

داں چُنت ء تو خمار بے
 ہمیش ء تو نوں شر نہ بے
 وپاء دز چک ء بر نہ بے
 اے شہر ء وش جبر نہ بے
 گوں جندر ء بزات ء زار بے
 داں چُنت ء تو خمار بے

مجیبؔ ہمیش انت زندگی
 نہ انت کسؔ ادا کسی
 مہ کن دل ء گوں سنگتی
 چہ زند ء تو شزار بے
 داں چُنت ء تو خمار بے

O

تئی مہر ء موسم دو رنگ ء جُتا اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت
مناں زہیر دست ء ترا غم دل ء اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت

من گستہاں چنچو ترا چے زمانگ، منی دُرّ ء دانگ
مئے چمّ گوں جہان ء مئے دل گوں ترا اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت

سمین مہپرانی بہ دے بوہ ء باس ء، گل ء جیگ ء لاس ء
بہ گوش باریں سرگوات مئے دلبر کجا اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت

چیا من بہ ترساں اے دنیا ء دوداں، دل ء زنگاں شوداں
گوش اِنْت عشق ء راہ ء کہ ہر جی رَو اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت

من زاناں مجیب ء نئے قسمت ء تو، بہ رو بے وپا تو
مناں بس منی جند ء یگیں حدا اِنْت مئے قصّہ ہما اِنْت

O

درد اوست ء جہان ء سرکشیت
دل غم ء باطن ء جبرکشیت

انشی ماہ گبارے ء تزیت
آکہ وہدے دریگ ء سرکشیت

عشق دریا ء پیم ء اوشاتگ
مہر پلانی جیگ ء برکشیت

گوات ء گوشاں چڑکھے کپتگ
میگ ء لال ء مرچی شرکشیت

ما ہمودا وتارا شوہازیں
مئے مجیب ہر کجا کہ سرکشیت

O

مہیرانی زبان کئے زانتگ
دور آزمان کئے زانتگ

تو و تا حُسن ء بادشاہ گوشنگ
پلاں بے مانہڑاں کئے زانتگ

عہد ء چاکر مرید ء عشق ء پہ
ہاںل ء جنت شگان کئے زانتگ

چاروہ ء ماہ جمبراں تڑیت
لال ء شنگیت گوشان کئے زانتگ

تئی مجیبِ حشکیں چارگ ء نندگ
روچاں کنتیں زیان کئے زانتگ

O

واہگانی چاگرد ء عہدے ء کناں چٹاں
تو مناں بہ کش چٹاں من ترا کشاں چٹاں

ہر کسی وتی کردے ، ہر کسی وتی پیسے
ہر کس ء مہ چار اے وڑا ہر کس ء مکاں چٹاں

تئی وپا ء سو بملدی پدّر انت دل ء زید ء
مے حیال تھا اشکر ظاہر ء بُناں چٹاں

اے نگاہ ء ارواہ ء خون شاننگ انت مہر ء
آزمان ء ساہیل انت نیکیں جمبراں چٹاں

گلزمین ہورانی تڑنے ء دو دستان انت
اے گنوک کجا روتیں درد ء سیمسراں چٹاں

O

گبارے موسم ء بازار ء چستیں
ترا چارات دے ساہگ بہ نشتیں

ہمک رند ء ترا داشتگ نگاہاں
ہمک داب ء ترا گوں وت بہ زرتیں

حیالے مان پتاتیں نودی شیکاں
غزل چہرے تئی چماں بہ بستیں

نہ بوتان چو مُرید ء من شگالیک
ترارا ہانی ء رنگ ء بہ ونتیں

مروچی ما وت ء پچاہ نیاریں
نباید زانگ ء زانگ بہ مُرتیں

شموشیناں دڑہیں کردار ء قصہ
مجیب داگاں دل ء زنگے بہ ششتیں

جی منی جانء من

آس مہکان بدن
پل بہاریں چمن
جی منی جانء من

تئی سکالک مہیراں
دیدگاں پچ گراں
موسماں دز گراں
غم تئی اشکراں
دوریء دل مہ جن
جی منی جانء من

چے تماہء طلب
بانصیب باآدب
تئی محبت عجب
ایسپء چو کتب
دل مہ جیڑ غم مہ کن
جی منی جانء من

تئى نڱاه ۽ سپر
 شهيد ۽ لذت حبر
 ساه ۽ جان ۽ جگر
 دل دگه گپ دگر
 نودى شل پل بدن
 جى منى جان ۽ من

هو مجيب سئى هما
 عشق ۽ هر چى روا
 بلبلانى صدا
 وش نه انت بے ترا
 هلك ۽ ميتنگ د من
 جى منى جان ۽ من

O

زمانگ ء اے جبر کہ سر بیت
رچیت ار سے او جیگ تڑ بیت

مے مہر ء دوستی نہ انت لیے
نوں گوں تو مشکل پدا دو بر بیت

ترارا ہارے گور ء ایں پل ء
منی نصیب آس بیت ء چر بیت

نہ لوٹاں مارا تئی گوشت ء گلہ
مے حشکیں نان ء گزر بسر بیت

ہمیش انت زند ء مجیب قصہ
کشار مہر ء مے بے ثمر بیت

O

حیالانی شُبین ء چہر ء منزل
تہا یک ء جُتہاں سُرگ ء گل

بہشت رنگیں ندارگ دیدگان انت
زر ء لب ء گلاساں لمبیتگ دل

ہما بیگاہ ہما مجلس من ء تو
بلے گاراں ہما زانکاریں جاہل

کتگ زندے شکالانی رواجاں
نہ دیستگ ہچ نہ رستگ مڑ حاصل

اگاں شرّاں مجیب کہ حراہاں
منی رنگ ء داب ء مناں بلّ

زندگی سپرے

دلء را ایو کیء غم نہ سہڑینیت
 ارساں واب واب کنت
 چمء تیابء
 ودارء ساہگانی گوات گر میں
 نہ رؤت مہرانی شوہازء
 اے جاہء پر اجاہء
 نہ بیت معنادلء درداں
 زندگی دردء زہیرء جاگہ انت
 ودار، قرار، بہار، غم
 ہر کسی زندء ہمراہ انت
 بہ گندئے مئے اول امر وزہمے رنگلیں
 چاراں زردء دریگء
 زندگی سپرے
 باند اکٹیت

O

تزانگ ء کشکیں کہ مہر ء منزلیں
گواتے ء داب ء سُرائیں تئی دلیں

مچدگ بے آپی ء حشک تزیگ
نوں پدا دہقان ء کندگ مُشکلیں

اے کئی ہنیاں بہراں میتگ ء
اے کئی سُورانت کہ صوت ء زمیلیں

من تئی چمانی سارتیں تزونگلاں
تووت ء مہر ء چراگ ء چو بلیں

پہ ترا گیا بان ء جنگل سربنگ
پہ ترا ہر روج مجیب تئی ہمتلیں

زندگی ۽ چاگرد

زندگی ۽ چاگردانت
گندے وڙوڙيس دڙوشم
درد سڳي ۽ مولم
مهر ۽ وڻي ۽ موسم
زندگی ۽ چاگردانت

يڪي روزيگ ۽ پُشت ۽
دور کنت درياهاں
آس ۽ گون جبر کنتين
گوات ۽ گون سفر کنتين
سال ۽ دوشش ماه بيت
سرانه جنت وتي ڏيهه ۽

کپتہ دُوریں دَر مُلکے
 گوہارِ نشتہ حیرانیں
 مات سکّ پریشیا نیں
 زندگیء چاگر دانت

گیلےء گوش انت نادان
 کنت شیشہء ہیر و سن
 لیب کنت گوں تریاکء
 دائمء گلا نیشیں
 گوں شرابء باپورء
 بس ہے وتالیکیت
 مستریں من داناہاں
 چونہ زانت منی اے زند
 میلء معنائے داریت
 زندگیء چاگر دانت

یلے ۽ گوش انت شاعر
 زانگ ۽ چه پیدا کیں
 گندیت هر وڑیں دردے
 ایر کنت دل ۽ بندے
 لبز اں قیمتی گوهر
 دنت گورا پو شا کے
 پیش داریت انسان ۽
 شرمی ۽ بدے راہ ۽
 ایر بخت بدیں مرداں
 دیم ۽ دڑا ہیں امروزے
 زندگی ۽ چاگردانت

حبر کن اودل ۽ دنيا

حبر کن اودل ۽ دنيا
 چيا حيران ۽ حير طائے
 کي عشق ۽ پریشانے
 ودار ۽ آس ۽ آرجائے
 حبر کن اودل ۽ دنيا

به گوش عشق ۽ وتي راز ۽
 به گوش مہراني امباز ۽
 به گوش درد ۽ غم ۽ ساز ۽
 به گوش عومر تو مہناز ۽
 حبر کن اودل ۽ دنيا

چیا گپے زبان ء نئیت
 چیا ہوش ء انان ء نئیت
 چیا سہت ء دمان ء نئیت
 چیا بوہے گُشان ء نئیت
 حبر کن او دل ء دنیا

ترا لوٹاں بہ چاراں من
 ترا زرد ء بہ داراں من
 ترا گوانک ء تو اراں من
 تر پچاہ نیاراں من
 حبر کن او دل ء دنیا

تی قسمت کجا سر بیت
 تی کارے بہ گند شر بیت
 تی لوٹ ء طلب زر بیت
 حبر کن او دل ء دنیا

غمء قصہ ہلا سیں بیا
 غمء راہء شناسیں بیا
 غمء آسء بُناسیں بیا
 غمء پاداں سوا سیں بیا
 حبر کن او دلء دنیا

مجیب سکتیں تی نوبت
 مجیب ہیلء نہ روت عادت
 مجیب شرتی کتہ عزت
 مجیب بحتء تی قسمت
 حبر کن او دلء دنیا

O

لبز لبز ۽ سرا بادشاہیں غزل
موسم ۽ دامن ۽ بیا کماہیں غزل

نود ایرتچ باں چہ تی زلف ۽ شماں
چماں چم ۽ تہا بیا کہ راہیں غزل

مہر ۽ گپ ۽ مہ جن دوستی در شنگ
اے ہما میتگیں عشق گناہیں غزل

ما کہ بد رنگے نیں مئے وَ قَصَّہ نہ بیت
تو کہ شر رنگے ۽ تی وڑاہیں غزل

ما مجیب زندگیں شیبہ ۽ عہد ۽ تہا
مئے بہ چار قسمت ۽ اُف ۽ آہیں غزل

O

ساز بزمشیں نگاہِ جی کسان ءِ مزین
 روہی رنگ لُٹاناں مُزواک ءِ پین

کئے گوشتیت کہ وپا زند ءِ ویرانی میں
 ماڈگار ءِ دل ءِ دیستگ ات مہر ءِ شن

بُلبُلے شاتلے جنگلے یاد کنت
 میتگ ءِ مچکدگ آس گواراں دمن

مئے شریداری ءِ دامن ءِ زنگ چنگ
 من نہ جیڑاں دل ءِ تو دل ءِ دل مہ جن

قصبے مئے قلم کنت نبشتہ مجیب
 زیرے ءِ پتاہ واہگ ءِ سیم ءِ سن

O

آس ء گوات ء رازے چیریں
 ٹپے کوہنیں یادے ایریں

بود ء بودشت بیہ ء گون نیست
 بے حال زانت ء زانگ دیریں

لُنٹاں گلہ دوتلگ مرچاں
 آ چہ مہراں چیر ء زیریں

مارا تو کہ زرد ء بُرتگ
 مئے اوں دُوری بیر ء بیریں

آہاں زرد ء لوگے بندیک
 دَستے مرزیت پکر ء چیریں

شعراں مجیب ء کردے پدّر
 آست جہانے نامے ایریں

چار بند

پچ انت تگرد وپا ء شنگنز ء آکوٹ انت
 حیاں ء مچکدگ ء بس محبت ء لوٹ انت

بہ رو مجیب پہ روزگار ء ہر کجا کہ روئے
 تی آ شازی حد اوند ء شاہیں باہوٹ انت

000

O

پر انت چنچو نزا ناں سینگ ء درد
تہا گیمرتگ دیریں باطن ء مرد

وروک ء ایر کپتگ عشق جان ء
گوشے اے رنگ سیاہیں تبتگ زرد

مناں پہ روزگار ء زند بڑاہیت
منی دست ء نشان انت ٹیکم ء برد

منی ہورکیں شکم قصہ بیاریت
نہ دیستگ چنچو روچے وردن ء ورد

نیاں سیلیگ مجیبؔ کوہانی دامن
مجیبؔ مرچاں نہ وٹیں ترگ ء گرد

O

عشق ابدمان قصہ ساز
مہر روانیں راہ ء راز

زند توار ء در ریچیت
مرگ دیاراں روتیں باز

حاک نصیب ء لیب ء ایں
ضد کتگ گوں چماں گواز

مہر دو جاگہ یکجاہ بیت
تہنا نہ کرزیت داب ء ناز

شعر مجیب ء پُر زیر
طوطی لسان ء وش آواز

O

جنگل ء ایر براں زر ء واناں
تو مناں زان ء من ترا زاناں

چونیں مہرے کہ دُور داران انت
کرپدا نکلیں تئی لُنٹ لپرزاناں

عشق ء برواراں مچکدگ بُرتگ
کتے بہ داریت اے عہد ء دہقاناں

درد باں دور مہ دے زمین ء سرا
تو مناں چست کتگ سر ء باناں

من گریباں گوں ہور زندگ باں
من نہ لوٹاں تئی گلّہ ء داناں

تئی مجیبِ منت ء اگاں بیاباں
آس ء انگر کپات پاداناں

O

شکستِ انتِ عہدِ شپِ کپتہ
تہاریں روژنِ ءِ دپِ کپتہ

اے قصہِ دِراجِ بوہانِ انتِ
کہ چنچوِ نُقصِ ءِ نفِ کپتہ

اے دیواراں زبانی گوں
اے کشکاں آسِ ءِ جپرِ کپتہ

مئے شعرِ ءِ گالِ حاکیناں
تئی ہر دانکاں گپِ کپتہ

درہ انتِ دستانی بندِ ءِ بوگ
اے جانِ ءِ عشقِ ءِ تپِ کپتہ

مجیبِ ارساں زرے لیپگ
مجیبِ چٹاں سدپِ کپتہ

O

دِیدگانی دریا ء چول گام جنان بیتگ
 زیرے چنگ دستاں بزمش سنگھاں بیتگ

ہر دیں تئی زہیرانی ماں پتاگ گرمے ء
 دل تئی پہ پیڑگاہ ء دڑچک ء ساہگاں بیتگ

مارا کہ آیتکی ء میٹگاں نہ دات چاڑے
 مئے مُدام تر ء گرد کور ء جنگلاں بیتگ

مارا بس وتی وہد ء انتظار گون کپتگ
 چونہا تئی دوستی دیریں مئے دلاں بیتگ

چے مجیب شکون دیمیں قسمت ء کناں گپ ء
 سُنٹکاں دل ء دیدگ بند مئے زبان بیتگ

O

مُنْتِ صَحْبِ ءِ مَوْسَمِ ءِ اِهْلَوْتِ كُوں شَرَابِ دَرَنْزِيں نِگَاہِ ءِ
مَنِ دَلِ زَرَانِ بِيْتِ بِيگِهْ ءِ كُغَلِ ءِ چَمِّ ءِ مَسْتِيں اَدَاہِ ءِ

ہمے كِشِكِ مِيْتِگِ ءِ دَرِ كِپِيْتِ مَنِ عَشَقِ ءِ مَنَزَلِ ءِ آسَرِيں
مَنَاں ہَلِكِ ءِ مَرْدَمَاں چِے كُوْشَاں مَنِ دُجَارَاں مَہَرِ ءِ كُنَاہِ ءِ

مَنِ آسِيں بَاطِنِ ءِ اَنَدَرِ ءِ تُو چُو پُلِّ ءِ كُوَاڑِگِ ءِ سَرِپَتِگِ
مَنِ صَحْبِ رُوکِ بَاں اَنگَرِ ءِ مَنِ شِپِ چُو چَارَدِهْ ءِ مَاہِ ءِ

مَنِ مَجِيْبِ نِشْتَنگَاں عَہْدِے ءِ مَنِ مَہِپَرِي كِهْ دُو بَرِ بَنِيْتِ
مَنَاں جُسْتِ بَہْ كَنْتِ مَنِ حَالَتِ ءِ مَنَاں كُوں بَہْ كَنْتِ كُوں دَعَاہِ ءِ

O

سنگت سنگت ہمراہ ہمراہ پیداکیں
 صُحْبِ رِوَانِ اِنْتِ بَرِیْغَہِ بَرِیْغَہِ پَیْدَاکِیْنِ

مَارَا مَرُوچَاں تُوْنِ وَاِیَّ چَمَانِ اِنْتِ
 مَہْتَلِ گَامَاں دَرِیَا دَرِیَا پَیْدَاکِیْنِ

وَابِ حَرَامِیْنِ پَکْرَہِ حِیَالَاں سَرِّ رِیچَاں
 دِیْدِگِ رَاہَاں سَرجَاہِ سَرجَاہِ پَیْدَاکِیْنِ

گَیْتِگِ رَمِیْزَاں دَرُوگِ نَہِ مَانِیْتِ اِمْرُوْزِہِ
 رَاَسْتِیْنِ گَیْتِے پَرْمَاہِ پَرْمَاہِ پَیْدَاکِیْنِ

اِنچُو گَنُوکِیْنِ رَاہِہِ نَہِ چَارِیْتِ دُوْدَانِی
 عَشَقِہِ مَجِیْبِہِ گَمْرَاہِ گَمْرَاہِ پَیْدَاکِیْنِ

O

کجائیں دنیا کجا من ء تو ، اے گپ ء کرن ء صدی شگوستاں
من دور دنیا ء دنزیں کشک ء گنوکی ء گوں دے من گوستاں

تو است بے دوست آست باں من ، اگاں راز ء ہے بزانی
تو کائے بندیں دل ء دریگ ء ء مان بندے نگاہاں ہشتاں

بسات مئے کیسگ ء نہ رسیتگ تئی لوٹ غریبی ء چادر ء انت
مہ باتاں واہگ تئی گیمرا ناں تئی عشق ء دیم ء من تنگ دستاں

سرا انت جمبر نہ گواراں تڑنپے اے زید ڈکال ء آچش ء ایں
میراناں گز ء کہور درد ء نہ گواہیت آپے دلانی بستاں

اے دنیا انچو من پولیتنگ کہ زبان ء قصہ چو دراج کشتاں
حدا ء شگریں مجیب منارا مناں تو رست ء ترا من رسیتاں

O

تزانگے چھاں دل ء سوگات کنت
قصہ ء کارستے ء بندات کنت

آئی ء ارساں تماشہ گون نیست
آئی ء ہر کس دل ء چوں دات کنت

من وتی تہنائی ء نکشے رجاں
آ وتی زیبائی ء شونداں کنت

شاعری چو بندیک ء دست ء کُتہ
تئی غم ء چو مہرگ ء نزا آرت کنت

انشی شہمے چراگاں دزپش دنت
انشی شعرے مجیب سلوات کنت

O

زہیرے یاتے ترانگے ء جیڑت ء
 جتائی ء تئی کنجرے دل ء جت ء
 نہ بوتگیں ہما کہ باندا بوت کنت
 بہ بیت ہما کہ قرنے ء چہ لوٹت ء
 تئی غم منارا ہر کجا کہ گون بہ بنت
 نہ جیڑاں من پہ تتلگیں آ سنگت ء
 اے گنگی ء وتارا داشته یک وڑا
 اے قصہاں ملام کتگ ملامت ء
 اے موسم ء کہ کنداتگ گوں جمبراں
 بہ شود چماں نوبت ء اے ساعت ء
 بگندے کشکے در کپیت اے گیدی ء
 نہ مرتگاں مجیبؔ حیاں انگت